CIMPANZEII ALBAŞTRI

Un poliţist îi împinse pe spălăciţi spre ieşire.

– Căpitan Dinu, la dispoziţia dumneavoastră.

Femeia din faţa lui îşi sticli cerceii şi dinţii într-o mişcare plină de cochetărie. “Uite-o cum se gudură”, îşi zise Dinu, crispându-se insesizabil – avea să urmeze întrebarea…

– …Dinu şi mai cum?, luminiţe de interes prevesteau reacţia invariabilă a nouăzeci şi nouă la sută dintre muritorii pe care îi cunoscuse căpitanul, infractori sau nu. Respiră adânc şi răspunse:

– Taleirand.

– Talairan? gânguri ea clipind zăpăcită.

– Nu, domnişoară. T a l e i r a n d ! Scris aşa cum se aude (“când se aude”, adăugă în gând). M-a botezat însuşi bulibaşa. Nu cred să vă deranjeze, mai ales că dumneavoastră veţi folosi doar apelativul “căpitan Dinu”, uşor de pronunţat. Nu-i aşa?

– Ta-lei-rand, hă-hă! râse femeia, şi lanţul de aur îi tresăltă sexy la limita decolteului. Taleirand!

– Excelent, însă nu-i recomandabil ca exerciţiu de dicţie. Vă…

– Taleirand!, ce drăguţ! T-a-l-…

– Întocmai, dar mai bine dezlegăm integrame altădată. Acum, doar cazul dumneavoastră. Vă ascult.

– Aş vrea… N-ar fi mai bine să bem ceva, undeva? Poliţia mă impresionează, ştiţi… Mă simt aşa… prost… (“Proastă”, corectă căpitanul), mai bine undeva… romantic…

– Este un caz romantic?

– Hă-hă… Cum să vă spun… (Roşise toată.) Vă rog…

– Ce doreşte domniţa noastră?

Neauzit ca de obicei, maiorul Pernă se materializase lângă Dinu.

– Când aţi sosit din Austria? adăugă el cu acelaşi ton lucios ca mierea. Unchiul dumneavoastră e bine? se plecă uşor maiorul.

Femeia făcu ochii mari:

– Ne cunoaşteţi?

– Vai, domniţă scumpă, dar noi, poliţia, cunoaştem pe toată lumea! o linse din ochi Pernă întinzându-şi mânuţele într-un gest larg. Cu ce treburi în casa noastră?

– Este… este ceva *estrem* de confidenţial, domnule… ăăă…, se bâlbâi ea uitându-se neajutorată la Dinu. Ştiţi… ăăă… voiam să-l invit pe domnul căpitan…

– Aha!, tinereţe…! clătină din cap maiorul. Sigur, căpitane, du-te. Mai ai doar două ore de serviciu – îşi verifică formal biocronul-brăţară – ei, două ore şi câteva minute, acolo ("Exact patruzeci şi patru!", scrâşni Dinu), lasă, mergeţi… Oricum, noi, poliţiştii, nu suntem niciodată fix în afara misiunii… Respectele mele, domnişoară Cerasella, omagii unchiului…

Femeia asudase.

&

Anul 2027 nu părea să fie altfel decât ceilalţi. O primăvară bolnavă, cum fusese de fapt şi iarna, stăpânea Bucureştiul. Platforma Voluntari lucra cuminte în mijlocul grevelor şi al marşurilor de protest care frământau ceaţa atmosferei politice româneşti – şi ceaţa de afară. În lumina târzie, cei cincizeci de demonstranţi autorizaţi purtau fără chef câteva pancarte, încadraţi de pasul regulat al forţelor de ordine. Taxiul depăşi grupul protestatarilor, evitând elegant o băltoacă. Stropi mărunţi sticleau pe parbriz sub fulgerele de neon ale reclamelor. O intersecţie cu semafoare defecte, un ambuteiaj, pietoni derutaţi. Bulevardul. Prin cenuşiul umezelii rărite de iureşul circulaţiei se întrezărea, departe, puzderia de luminiţe ale giganticului hotel Tutankamon plutind nepământean peste zarea oraşului.

– Opreşte aici! se piţigăi Cerasella.

Taxiul trase pe dreapta, stopă. Dinu îi arătă şoferului legitimaţia fără să-l privească, apoi coborî. Ocoli maşina, întinse mâna spre femeie, mult prea ocupată cu dezvelirea coapselor (uff, dragă!, maşinile astea strâmte!), o apucă delicat de încheietură şi o extrase din vehicul.

– Uff, de ce dracu’ or face maşinile astea aşa mici? scânci ea atât cât să fie auzită şi de şofer, şi de căpitan. Ştiţi, în America…

– Da, desigur! preîntâmpină Dinu o nouă avalanşă. La ce etaj staţi?

Blocul în care locuia Cerasella Iepure fusese construit în primii ani după Contact: un monstru de biocompozite automorfe imitând oţelul ultrauşor, largi suprafeţe de semiîntuneric lustruit, metalic, înălţânduse-n muchii de prismă, estompându-se şi pierind cam pe la etajul 30 în puful de plumb al văzduhului. Câteva edificii din vremea “împuşcatului” completau, ude, peisajul înserării şi vacarmul bulevardului. Tancul cu ţeavă retezată al lui Făsănete îşi făcea plimbarea obişnuită, dominând cu turela lui roşie marea de autoturisme în luminile mişcătoare. Cerasella îşi aranjă părul.

– Deschide, dragă! spuse ea dulce “uşii” – o fantă înaltă de vreo doi metri, abia sesizabilă pe oglinda întunecată a peretelui. Ca să preîntâmpine un refuz, femeia se lansă într-un adevărat arpegiu: Am venit însoţită de domnul căpitan Dinu, Poliţia Municipală… Hai, deschide dracului o dată!

– O însoţesc doar eu! preciză căpitanul. Poliţia Municipală a rămas la locul ei, mai adăugă el făcând ordine în haosul biţilor. Zâmbi spre fagurii vigilenţi ai senzorului şi, pentru a doua oară în acea zi, îşi prezentă legitimaţia. Fanta prinse a se deschide rotunjindu-şi muchiile de metal mincinos ale feţelor laterale sub forma labiilor unei vulve uriaşe, căscând alene sub presiunea informaţiilor şi stingându-şi strălucirile într-un roz carnal.

– Excitant, nu? şopti Cerasella apucându-l de mână. Intră, nu te muşcă…

– Mon Dieu! C’est merveilleusement que la grande porte du Moulin Rouge!

– Mais non, c’est unique!

Doi turişti filmau clădirea asistaţi de un sergent. Câţiva manifestanţi trecură în fugă urmăriţi de un grup de tineri cu bastoane de cauciuc. O lozincă se pierdu pe gazon, explodă o petardă. Turiştii continuau să filmeze fascinaţi construcţia.

&

Dinu acceptă mâna discret asudată a femeii numai până la lift – un falus cât o cisternă ţintind tavanul, învăluit de pliurile unui vagin transparent. Ca un bisturiu nevăzut, programul execută în “ţesuturile” liftului o incizie de-un stat de om sub forma literei “Z”. Marginile sângerii se îndepărtară, dezvelind interiorul. Intrară, liftul se închise.

– Etajul *treijdoi*...! susură femeia.

Un miros de sex nespălat se insinuă din pereţi, înconjurându-i pe întreg parcursul ascensiunii.

Liftul se opri, se deschise. Ieşiră. Din capătul holului, un bărbat îi viza prin luneta unei puşti sofisticate. Dinu îşi stăpâni tresărirea. Pereţii înfăţişau scene în relief din filmele anului. Cerasella se opri în dreptul unei dame bine fardate, cu aluniţă între sprâncene, stânjenită doar de blăniţa lăţoasă ce-i înfăşura şoldurile. În spatele strămoaşei, o peşteră.

– Aici stau, arătă Cerasella imaginea de pe perete. Întunericul din gura peşterii se deschise ca o diafragmă, descoperind semiobscuritatea unui apartament. Dinu intră în urma femeii. În spatele lui peretele se recompuse.

– Acum, spuse căpitanul, dacă tot am ajuns, îmi puteţi spune problema dumneavoastră?

– Dar am mai zis că-i confidenţial! Aveţi răbdare, mai am ceva de făcut.

Cerasella tastă ceva pe o consolă minusculă. Degetele femeii tremurau uşor. Treptat, lumina începu să difuzeze din pereţi. Se aflau în camera de zi.

&

Apartamentul domnişoarei Iepure beneficia copios de tehnologia biocompozitelor, dispunând de softuri apte să răscolească până şi hormonii unui nonagenar. Căpitanul Dinu lupta să îndepărteze greţoasa idee a unui sex-party cu Cerasella, fotoliile, canapeaua şi cuierul. Se aşeză între coapsele voluptuase ale unei piese “Venus”, rezemându-se eroic de “sânii” mobilei, şi, ignorând reacţia acestora, strigă spre baie:

– Dispuneţi de un AV-recorder?

Din vulva uşii apăru o claie de zulufi portocalii şi uzi:

– Cum să nu, aici totul se înregistrează! Dar, dacă vă deranjează...

– Nu, deloc. Pot fuma?

– *Desigur* că da, apăsaţi genunchiu'...   Doriţi ţigări?

– Mulţumesc, nu. Le am pe-ale mele.

Căpitanul apăsă "rotula" fotoliului-zeiţă şi pe "coapsa" mobilei se născu un "orificiu anal" generos. Platforma Voluntari nu se zgârcea cu design-ul. Vorbi iarăşi în direcţia băii:

– Unchiul dumneavoastră a dispărut?

– De unde ştiţi?

&

După omucideri, în top urmau răpirile. Luptele dintre clanurile rivale, inconsecvenţele sistemului juridic, inerente noului sistem, nemaivorbind de situarea României la intersecţia drumurilor lumii interlope din Est şi Vest, ridicaseră la cote alarmante rata criminalităţii. Autoritatea consiliilor capilor de fratrie nu mai putea sprijini forţele poliţieneşti, procesele între familii se încheiau tot mai rar cu despăgubirea celor lezaţi şi tot mai des cu încăierări soldate cu morţi şi răniţi. Dinu întrebă:

– Când s-a întâmplat?

– Vin acum! ciripi glasul din baie.

Căpitanul îşi stăpâni un mârâit de furie şi începu să inspecteze iarăşi, din fotoliu, interiorul încăperii. Privirea i se opri pe fesele rozalii ale rafturilor bibliotecii – o prezenţă stranie în apartamentul unei femei atât de bogate. De pe un teanc de cărţi îl fixau ochii de plastic fosforescent ai unei mascote: un cimpanzeu cu blăniţa albastră. Contactul... Cu un sfert de secol în urmă, undeva, într-o zonă mai puţin umblată din Retezat, o sferă de lumină coborâse fără zgomot pe sol. Cei câţiva excursionişti care o văzuseră pretindeau că doi umanoizi mărunţei, acoperiţi cu o blană albăstrie, apăruseră brusc înaintea grupului. Potrivit descrierii, străinii picaţi din cer aduceau cu nişte cimpanzei. Unul dintre "cimpanzei" lăsase în iarbă ceva ca o coală dintr-un material metalic, aşa, cam de mărimea unei foi de caiet; apoi le făcuse oamenilor un semn cu o labă îndoită şi cu palma celeilalte lovind de trei ori peste îndoitură; celălalt "cimpanzeu" a repetat gestul; s-au înclinat amândoi o dată, după care au dispărut ca şi cum n-ar fi fost. Imediat a dispărut şi sfera de lumină. Trei ani mai târziu, "coala" străinilor a fost găsită într-una dintre casele devastate ale

“cartierului latin” din suburbia bucureşteană Voluntari. S-a “evaporat” şi din sediul Poliţiei Municipale. Şeful de atunci, generalul Stoicescu, a demisionat o zi mai târziu. După doi ani, Platforma Voluntari intra în funcţiune, livrând primele repere confecţionate din BCA – Bio-Compozit Automorf –, un material înregistrat ca produs de importanţă strategică, sub brevet confidenţial. Inventatorul a tăiat panglica inaugurală a Platformei şi, după nici o săptămână, a tăiat propria sa carotidă într-un orăşel din Brazilia. În mai puţin de un an zvonurile s-au potolit. Blocul în care Cerasella îşi avea apartamentul fusese construit de Ivăncioiu, un soi de Onassis al superclădirilor, cu douăzeci de ani în urmă, deci la cinci ani după Contact. Căpitanul Dinu ştia că majoritatea clanurilor bogate comandaseră sau cumpăraseră astfel de clădiri – şi erau destule în Bucureşti, iar el le vizitase aproape pe toate. Dar apartamentul Cerasellei era dotat cu cele mai noi produse ale Platformei şi întrecea tot ce-şi imaginase. Cerasella Iepure... Expresia ei purta încă amprenta unei surprize receptate la modul tâmp când se apropie însoţită de o frapieră “nucă-de-cocos-lujer-de-bambus-picior-de-melc”. Imaginea femeii aproape goale şi uşor dezorientatate înaintând în compania alunecătoare a frapierei era tot ce mai lipsea din decorul încăperii.

– Cum aţi ghicit că e vorba de unchiu’? îngînă ea, lăsând să se înţeleagă că unicii ei chiloţi rămăseseră în baie. Dinu ridică din umeri:

– Meseria, domnişoară. Cine este unchiul dumneavoastră?

Cerasella se lăsase între piciorele unui fotoliu “Hercule”, mângâind inconştient falusul uriaş pe care îl încălecase. Aşa cum stătea, privind în gol, începu să se mişte foarte încet înainte şi înapoi, mereu mai atentă la sine însăşi, dând mişcării intenţie şi închizând ca într-o visare pleopele grele. Dinu o lăsă să-şi continue masturbarea. Cerasella se mişca din ce în ce mai amplu, strângând între coapse şi mâini mădularul fotoliului, transpirată şi transfigurată de transa contactului. Câteva tresăriri ale sexului uriaş o făcură să deschidă ochii mari, prima zvâcnire a ejaculării aproape că o aruncă spre glandul turgescent şi Cerasella ţipă, interceptând jetul de spermă artificială în căuşul palmelor, aruncă lichidul opalescent pe faţă, pe sâni, în vreme ce limba i se învârtea între buze ca spotul unui

ecran de radar; cutremurată de spasmele orgasmului ţipă din nou, arcuindu-se într-o extensie generalizată ce o lipi, cu un alt ţipăt, de pieptul păros al mobilei; scoase un horcăit lugubru şi rămase aşa, ca răstignită, cu capul în piept, cu trupul moale, mişcat ritmic de ultimele contracţii ale ejaculării. Dinu mai aşteptă câteva clipe. Zulufii portocalii atârnau revărsaţi peste faţa ei ca o cortină. În mod surprinzător, poziţia femeii se dovedea stabilă, deşi ai fi zis că urma să alunece de pe falusul herculean chiar în clipa următoare. Căpitanul se ridică, ocoli băltoaca vâscoasă şi se apropie de femeie; ezită o clipă, apoi îi îndepărtă cu un gest şuviţele ce-i ascundeau chipul: pe faţa năclăită de sperma sintetică, ochii Cerasellei priveau miraţi eternitatea. Cornul ivit din rezemătoarea fotoliului o străpunsese ceva mai sus de rinichiul stâng perforându-i, probabil, aorta abdominală.

Totul fusese înregistrat.

Magnific.

&

Celularul nu funcţiona. Dinu îi verifică bateria, circuitele. Aparatul era în regulă, dar… Căpitanul privi interiorul camerei de zi: măsuţa joasă, în formă de scoică, cele două corpuri de bibliotecă alcătuite din fese rozalii pe care odihneau cărţi, dischete, CD-uri, casete AV mari şi mici… blondul creţ al mochetei, canapeaua închipuind opt trupuri goale, fără cap, şezând alături, lipite alternativ, băbat-femeie… pereţii acoperiţi cu denivelările unor mameloane feciorelnice, tavanul cu penisuri adolescentine atârnând ca nişte ţurţuri… cele două fotolii-trup, dar mai ales al treilea, cu leşul Cerasellei ţintuit călare pe falusul indecent de mare şi de viu… Totul părea o imitaţie cinică a unui tablou de Giger. “Un tablou vivant”, gândi căpitanul Dinu, şi râse. Ieşirea nu se vedea nicăieri, doar vulva roză a intrării în toaletă, întredeschisă şi pulsând regulat, puls de maşină… Vocea venită de pretutindeni aproape îl sperie:

– Căpitan Dinu Taleirand, eşti arestat pentru uciderea Cerasellei Iepure!

– Bine că aţi venit! răsuflă Dinu uşurat. Cum se iese de-aici?

– Cu mâinile sus, răspunse vocea. Lasă arma la vedere.

Cel care vorbise nu putea fi nici unul dintre poliţiştii cunoscuţi. Brusc, transpiraţia îl năpădi prin toţi porii. Mintea lui Dinu începu să lucreze la capacităţi nebănuite. Mafia? Guvernul? Un clan răzbunător, o bandă, o glumă proastă? Scoase pistolul greu din toc, îl armă şi începu să răscolească biblioteca. Pe jos zburau cărţi, casete, dischete… Căuta febril fără să ştie ce. Înţelese doar atunci când o casetă minusculă se rostogoli dintr-un volum gros, cu paginile lipite şi decupate în centru. “Ca în filmele proaste”, îşi spuse Dinu. O cuplă iute la terminalul bibliotecii. Pe carnea rozalie se deschise irisul unui ecran.

– Căpitane, lasă caseta! Venim noi să ţi-o punem!, hă-hă!

“Greşeala voastră”, îşi spuse Dinu. Înainte de-a scoate caseta, apucă să vadă pe ecran un grup de cimpanzei albaştri căzând sub gloanţele grănicerilor români. Doi soldaţi purtau barbă. Prima rafală găsi locul gol – Dinu se aruncase în spatele canapelei sub ploaia de schije ce săreau din scoica mesei. Ţeava cu cătare înaltă se retrase în peretele vălurind mameloane, orificiul se închidea încet. Rafala următoare perforă nudurile canapelei, aşchii de biocompozite zburară prin cameră. Căpitanul se făcuse una cu mocheta. Era clar, aveau să tragă aşa până izbuteau să-l nimerească. Dacă nu-i nimerea el – în ce?, în ţevile armelor? Se ridică printr-o răsucire fulgerătoare, ţintind peretele într-un salt spre fotoliul “Venus”, când trei pistoale-mitralieră împroşcară iarăşi canapeaua stârnind vârtejuri de cioburi. Căpitanul ateriză în spatele fotoliului-zeiţă, dar nu apucă să tragă.

&

“COMANDAŢI REPERE DIN BCA! ÎNTR-O EPOCĂ A LIBERTĂŢII, Bio-Compozitele Automorfe SUNT SCLAVII DUMNEAVOASTRĂ! INTELIGENT ŞI DOCIL, MATERIALUL BCA SE SUPUNE ORICĂREI FANTEZII!” – cam aşa sunau reclamele. O nouă rafală stimulă fantezia căpitanului. Dintr-un salt fu în spatele fotoliului călărit de cadavrul Cerasellei şi începu să-l împingă spre perete. Falusul izbi mameloanele, inducând biţii necesari modelării unei vulve primitoare, şi începu să o pătrundă. Când peretele simţi genunchii moartei, aţe de bale se rupseră într-o nouă lărgire şi fotoliul pătrunse în perete cu încărcătura lui funebră şi cu Dinu la adăpostul lui împingând

continuu. O rafală scurtă, încă una, apoi alta care aproape zdrobi jumătate de fotoliu cu cadavru cu tot, tăcerea cu urechi ţiuind în vreme ce “atelajul” ieşea de cealaltă parte a peretelui – “Gata muniţia, băieţi?” –, Dinu se rostogoli din spatele fotoliului în lateral umplând cu gloanţe cele trei siluete care tocmai armau. Rămase pe burtă cu toate simţurile încordate, aşteptând. Nu mai mişca nimeni şi nimic în jur. Atent, introduse un alt încărcător în crosa armei şi privi în toate părţile. Se afla pe holul cu … “Lunetistul” încasă şi el un glonţ – şi o înjurătură. În celălalt capăt, liftul. Un declic, şi acesta începu să coboare. Dincolo de transparenţa fumurie din spatele căii de ghidare, panorama suburbiilor, cu delirul lor de lumini. Liftul se oprise undeva, dar nu la parter – n-ar fi avut timp. Acum urca. Răsări din podeaua holului, se opri. Căpitanul pregăti o rostogolire spre adăpostul aproape demolat al fotoliului, în vreme ce strângea pistolul cu amândouă mâinile, ţintind liftul. Bisturiul biţilor execută “Z”-ul sângeriu, marginile se depărtară. Din lift apăru o lucrătoare de la întreţinere purtând valijoara cu scule şi aparatură de programare. O văzu cum se holbează, gata să ţipe, dar nu-i dădu timp:

– Stai!, Poliţia Municipală!

Propria-i voce şi făptura aceea uluită privind cadavrele îl făcură pe Dinu să înţeleagă: revenise printre oameni.

&

Căpitanul se ridică în picioare privind-o atent. Culorile se estompară, cenuşiu, negru. Apoi se reînfiripară încet şi Dinu văzu tavanul cu stalactite adolescentine. O durere ascuţită îi sfredelea coastele. Era doar în chiloţi, cu pieptul într-un corset sub care cineva îi plasase o nucă sau o bilă. Şi… parcă mai avea doar un picior. Săltă speriat capul, ignorându-i greutatea: nu, picioarele erau, amândouă, la locul lor. Dar coapsa dreaptă era bandajată; şi începea să doară. Spătarul rabatat al “Venerei” îi împungea, provocator, omoplaţii.

– Nu vă temeţi, domnule căpitan, aici nu mai intră nimeni fără voia noastră.

Pe faţa fetei de la întreţinere se închegase o urmă de sânge.

– Acum puteţi folosi şi celularul, fereastra de emisie a apartamentului e deblocată, adăugă ea. Luaţi pastila asta.

Dinu se supuse.

– În cîteva minute veţi putea merge, îl informă instalatoarea de softuri.

Pe jos, dâre roşii marcau drumul pe care îl parcursese fata trăgând după ea optzeci de kilograme de căpitan de Poliţie Municipală. Pereţii şi mobilele arătau ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi Dinu înţelese că fuseseră reprogramate.

– Victimele sunt în debaraua aparaturii. N-au acte. Am curăţat holul, dar aveţi înregistrarea.

Căpitanul o privea fără vorbă.

– Hainele sunt gata în câteva clipe, zâmbi lucrătoarea.

– Caseta! strigă Dinu. Unde-i…

– …Caseta cea mică? Adică asta?

Era acolo, în palma aceea muncită, întinsă spre el. Doamne!

– Pune-o repede s-o vedem şi fă-i o copie! spuse Dinu sărind în capul oaselor şi scrâşnind de durere.

– Uşurel, domnule căpitan, abia v-am cârpit! râse fata. Dinu o văzu îndreptându-se către consola minusculă a bibliotecii. Aşa cum arăta, pierdută în salopeta portocalie, era greu de imaginat cum izbutise să-l transporte; şi pe cei trei zdrahoni; şi resturile Cerasellei. Ştersese urmele. Îi acordase primul ajutor. Nu părea prea tulburată de situaţie.

– Eşti studentă la medicină? o întrebă.

– Nu, la farmacie.

“Dar de unde ştiţi?”, ar fi trebuit să-l întrebe. Nu-l întrebă.

Pe ecranul minuscul imaginile prinseră să se perinde.

&

Era o videocasetă miniaturală – miniaturală pentru tehnologia pusă la dispoziţia publicului de acum 30-40 de ani. Înregistrată de un amator, evident. Pe iarba unei poiene, sub un cer senin, patru “cimpanzei albaştri” cădeau seceraţi de pistoalele-mitralieră ale unor indivizi îmbrăcaţi în uniforma grănicerilor români. Erau cinci, iar <u>doi purtau barbă</u>. Felul profesionist în care executaseră focul – de la vreo treizeci de metri, ţinând armele atârnate de curea în cumpănire, la şold, şi

fără risipă de muniţie – excludea eventualitatea ca ei să fi fost simpli militari în termen, iar bărbile celor doi înlăturau ideea că ar fi fost în simbria armatei. “Travestiul” celor cinci trăgători putea trăda lipsa de timp sau neglijenţa. Se grăbiseră, de ce? Un ordin rapid de lichidare, dat de un “boss” – ce fel de “boss”? Mafie românească? Cineva din Guvern? Din SRI, din SIE? Ora atentatului: 10.33 a.m. O zi senină: 31 iulie 2002. La trei zile după Contact. O zi senină… Dinu se trezi comparând înălţimea “cimpanzeilor” cu aceea a oamenilor. O zi senină în Retezat – în Retezat să fi fost aici? Unde atunci? O înregistrare de exact şapte secunde şi, în rest, nimic. Nimic pe întreaga casetă.

– Să fi fost ştearsă? întrebă Dinu.

Fata de la întreţinere făcu un gest de îndoială şi spuse:

– Oricum, o să aflaţi la poliţie.

La poliţie! Maiorul Pernă!

– Căutaţi pistolul? îl întrebă fata cu ochii pe ecran.

– Da, răspunse Dinu. Şi ceva mâncare.

Un contact cu o civilizaţie extraterestră. “Cimpanzei albaştri” veniţi din cine ştie ce larguri astrale ca să piară aici, împuşcaţi ca nişte ţinte în poligon.

– Cum te cheamă? o întrebă pe fată.

– Andreea Petre.

– Andreea, mai dă o dată secvenţa cu “cimpanzeii” şi opreşte când sunt încă în picioare, dar să prinzi şi un om în cadru.

– Nu vă mai e foame?

În mod ciudat, Dinu simţea nevoia să fie tutuit de spălăcita asta. Zise:

– Dă secvenţa şi mai vorbim.

Se ridică, greoi, ca să vadă mai bine. Acolo, pe ecran, *umbrele pământenilor erau la fel de lungi ca umbrele extratereştrilor* mărunţei – nu puteau fi mai înalţi de un metru douăzeci.

– Căpitane Dinu, ştim că eşti înăuntru!

Fata îl privi speriată, spuse:

– Am ecranat tot apartamentul. N-au cum să ştie.

– Ba da (căpitanul se scărpină în cap), tocmai pentru că au văzut ecranarea.

– Putea fi lăsată aşa, uitată de proprietarul apartamentului.

– Deschide, căpitane! Avem de discutat!

Aceeaşi voce. Unul din mardeiaşi scăpase? Ori…?

– Dacă sunt poliţişti ar putea pătrunde cu forţa, nu? îl întrebă Andreea, întinzându-i pistolul şi ultimul încărcător. Dinu ridică din umeri:

– E cam greu de scos un programator sau un destructurator din magazie, sunt nişte formalităţi… Nu ar fi avut vreme. Doar dacă… Repede, hainele mele!

&

Apartamentul Cerasellei avea numai cinci camere, dispuse în jurul unei largi încăperi hexagonale amenajată ca piscină, seră, spaţiu destinat jocurilor RV, sală de forţă şi conţinând, în plus, alte câteva facilităţi. A şasea latură a hexagonului dădea într-un balcon imens, închipuind un fragment din puntea unui transatlantic. Dincolo de bordaj stăpâneau valurile unei mări domoale, nesfârşite, răsfăţată de razele unui soare cu intensitate reglabilă. Dincolo de “bordaj” erau, de fapt, întinderile Bucureştiului. Căpitanul Dinu ar fi dorit ca marea aceea să fie reală iar el să înşface colacul de plută şi să se piardă cu el dincolo de orizont.

– Domnule căpitan…

Dinu se întoarse către Andreea-de-la-întreţinere şi se surprinse că nu îl deranjează prea tare culoarea spălăcită a pielii ei. Dar câtă încredere putea avea într-o instalatoare? Trebuia să recunoască faptul că apariţia ei fusese şansa lui. Totuşi, Cerasella fusese eliminată prin intermediul unui individ care ştia să se joace cu un programator de biocompozite, angajat de cine? De un prieten, de o cunoştinţă, de o rudă? Sau de un rival – o rivală? Sau răzbunarea unui umil slujbaş de la întreţinere?

– Domnule căpitan!

– Ce-i?

– Aveţi rău de înălţime?

– Nu e bine să coborâm prin exterior dacă au înconjurat blocul. Crezi că putem ieşi prin ghena apartamentului?

Andreea făcu o figură mirată:

– Un… un domn ca dumneavoastră…? O să reuşiţi să suportaţi mirosul şi mizeria?

– Dar tu?

Întrebarea i se născuse pe buze, pur şi simplu. *Ea* bineînţeles că putea să suporte. Andreea-farmacista-de-la-întreţinere se prefăcu a nu fi auzit întrebarea aceea stupidă şi spuse numai:

– Veniţi după mine.

Fata porni în fugă spre sera-piscină-şi-aşa-mai-departe. O urmă imediat. Dintre toţi spălăciţii, ea părea mai *altfel*, dar căpitanul n-ar fi putut preciza *cum* anume. Andreea se aplecase pentru a-şi trage o urmă de "glue" pe rama adidasului uzat. Mai scoase apoi din valijoară un sac mare de polietilenă pe care i-l întinsese fără nici un protocol – "Îmbrăcaţi asta" – şi Dinu înţelese că acum ea era căpitanul. O văzu cum cuplează cu îndemânatică iuţeală mufele 3D-informerului, degetele ei prinseră să danseze comenzi pe tastatură. Nisipul aparent din faţa aparatului începu să se transforme, unduind spre mica pată roşie apărută din senin, tot mai mare, modelându-se într-o gură de femeie; buzele senzuale creşteau mereu, reliefându-se şi aproape zâmbind. Când gura atinse cam un metru lungime, se deschise într-un oftat plin de dorinţă. Fata se pregătea să intre în duhoarea ce izvora din măruntaiele canalizării când se opri stupefiată:

– N-aţi îmbrăcat costumul ăla?!

Aiurit, Dinu văzu că "sacul" era un fel de combinezon care, odată îmbrăcat, acoperea omul de sus până jos. Duduituri de arme automate îl băgară în costum dintr-o singură mişcare. Andreea se ridică pe vârfuri şi îi trase gluga peste faţă, o etanşă. Dinu văzu că era prevăzută cu un minuscul filtru de aer. Noi rafale se auziră din dormitor şi din camera de muzică.

– Domnule căpitan, va trebui să vă lăsaţi în voia ghenei cam doi kilometri, spuse instalatoarea. O să fie ca pe tobogan. După dumneavoastră!

Îl împinse către duhoarea buzelor uriaşe.

Căpitanul începu să alunece pe tub în jos.

Undeva, în urmă, auzi zdrăngănitul valijoarei.

&

Puţea groaznic, totul puţea cât să te scoată din minţi: maţul ce gros al ghenei, alunecarea, întunericul, şi cazul ăsta în care căzuse tot aşa cum cădea acum – de nevoie, fără să vadă

nimic, împins de o femeie, şi spălăcită pe deasupra! Din urmă nu se auzeau decât zgomotul surd al alunecării şi zdrăngăniturile valijoarei. O schimbare bruscă a direcţiei îi ridică stomacul în gât, iar înapoi gâfâi o înjurătură bărbătească. Alte schimbări de direcţie, mai line. Viteza părea constantă. Dinu se căzni să recapituleze: Cerasella era cunoscută şi respectată (?) de maiorul Pernă, dar ea nu părea să-l ştie. Unchiul ei, cine o mai fi – un grangur, era clar –, dispăruse. Cerasella, ucisă cu ajutorul propriei sale mobile – producţie Platforma Voluntari. O casetă video cu "cimpanzei albaştri" împuşcaţi de bărboşi travestiţi în grăniceri. Şi un grup de necunoscuţi care vor să-l aresteze pentru o crimă petrecută sub ochii lui. Se răsuci într-o spirală scurtă şi ameţitoare. Unde naiba era capătul firului? Tubul cu miros de hazna părea să nu se mai termine.

&

Apariţia biocompozitelor şi folosirea lor în construcţia de locuinţe, mobilier şi instalaţii anexe nu ajutase cu nimic România pe plan extern. Sub umbrela părelnică a promisiunii că, în câţiva ani, va fi admisă în NATO, şi sub ameninţarea surdă a Federaţiei de Răsărit, ţara lui Dracula se scălda într-o "neutralitate" specifică prostituatelor. Monopolul asupra tehnologiei BCA continua să fie apărat cu sfinţenie, deşi exportul rămânea extrem de redus din cauza capacităţii limitate a Platformei şi din cauza unor cereri interne substanţiale venite din partea câtorva clanuri şi firme. Pe planşeele unor arhitecţi plătiţi cu dolari grei se răsfăţau deja schiţele primelor oraşe construite din BCA. Principalul finanţator al unor astfel de proiecte urbane era clanul Udilă. Ivăncioiu se mulţumea cu mastodonţii singuratici. Hotelul Tutankamon – o piramidă a cărei bază înghiţise vechiul centru al oraşului – devenise emblema Bucureştiului. Grupurile "revoluţionarilor" din '89 – de fapt, nişte spălăciţi ramoliţi – protestaseră o vreme; dar procesul cu egiptenii continua netulburat de aproape zece ani, sursă de câştig pentru noi generaţii de jurişti. Se zvonea că Ivăncioiu plănuia să înalţe alături şi un Sfinx ce avea să adăpostească un supermagazin. Dar Udilă cel bătrân voia să înceapă noua revoluţie arhitecturală cu Bucureştiul, şi asta înainte ca zvonul despre Sfinx să devină certitudine. "Duelul" dintre cei doi

magnaţi promitea publicului un spectacol lung şi savuros ca o telenovelă. Căpitanul Dinu spera doar că aventura lui prin canalele mastodonţilor construiţi de Ivăncioiu avea să se termine înaintea demarării proiectului Udilă. După atâtea coturi şi spirale, noţiunile de "sus" şi "jos" aveau cam aceeaşi valoare ca în imponderabilitate, iar timpul devenise o simplă aproximaţie. Aluneca prin putoarea beznei închis într-un fel de prezervativ cu filtru de aer, care, oricum, îl apărase întrucâtva. Andreea cea spălăcită, lipsită de protecţie, avea să se mai pigmenteze, cât de cât, în urma a acestei experienţe. Dinu se simţi deodată invadat de ruşine: îi datora fetei viaţa. În clipa următoare simţi că tubul se strâmtează şi alunecarea se curmă brusc, trupul căpitanului rămânând înfipt în lumenul canalului ca un dop într-o sticlă. Primi în cap o lovitură cumplită şi ideea de neant.

&

– Domnule căpitan!

Andreea, instalatoarea-farmacistă, părea să-i vegheze de câtăva vreme ritmul stărilor de conştienţă. Deschise ochii cu sentimentul că pleoapele îi vor scârţâi. O întrebă:

– Te-ai sinucis?

În raza lanternei minuscule, spălăcitei nu i se mai vedea decât albul dinţilor. Avea un râs plin de tâlc: scăpaseră.

Ieşiră la lumină printr-o "cezariană" sofisticată, operată de Andreea şi claviatura ei magică. "La lumină", adică la lumina nopţii. În jur fremătau copacii unui parc.

&

Trebuia să judece temeinic: cei care o uciseseră pe Cerasella îl cunoşteau dintr-un fişier de calculator; sau îi erau colegi – ori fuseseră trimişi de un coleg; maiorul Pernă? Asta ar putea fi pista unu. Pista doi: răpitorii (ucigaşii?) unchiului Cerasellei voiau să o elimine, motiv pentru care îi supravegheaseră apartamentul şi-i "descântaseră" mobila; sau o urmăriseră – deci l-au trecut şi pe el pe listă: aşa, preventiv, să nu se fi molipsit şi domnul căpitan cu marele secret aflat în posesia Cerasellei. Astfel stând lucrurile, pista doi putea fi o

prelungire a pistei unu: maiorul Pernă implicat în răpirea/uciderea unchiului (cunoscut!) al Cerasellei. Şi acum: care să fi fost marele secret? Ceva legat de uciderea “cimpanzeilor albaştri”, posesori ai unor umbre mult prea lungi pentru înălţimea lor? De verificat o eventuală trucare a imaginii de pe casetă. Şi, la urma urmei: cine naiba era unchiul Cerasellei?

Telefonul începu să-i vibreze. Cu siguranţă, maiorul Pernă. Răspunse apelului:

– Căpitan Dinu, Poliţia Municipală.

– Mă, nu te mai ascunde ca prostu’ şi vino la Secţie. Fuga-marş!

Pernă era.

Îşi închise receptorul. Deconectă aparatul. Se scărpină în cap. Acasă nu mai putea merge. Rămăsese singur.

Nu chiar: cu hainele proaspăt spălate în apa Herăstrăului, ude fleaşcă, Andreea cea spălăcită se apropia printre copaci, clănţănind consistent. O însoţeau plini de interes câţiva câini vagabonzi.

Dinu înjură.

&

Întunericul periferiei, punctat de câteva ferestre luminate – blocuri cu zece etaje. Pe aleile acoperite cu mâzgă, printre maşini “la mâna a doua”, prezenţa monotonă a burniţei. Andreea instalatoarea tuşi.

– Ai să-ţi rezolvi cazul prin computer, spuse ea şi râse cu fălcile încleştate. Când şi când, un frison o scutura prelung şi dinţii fetei mestecau aerul.

– Unde stai? o întrebă Dinu.

– Mmm… Dincolo de pubela aia mare. E lumină la scară… Etajul nouă.

Liftul nu mergea.

În garsonieră domnea un talmeş-balmeş boem. Pe jos, cărţi şi CD-romuri, dischete, coli acoperite cu un scris mărunt şi clar. Un pat străvechi în dreapta, în stânga un frigider, un şifonier, iar spre fereastră – un jilţ acoperit cu broderii din epoca interbelică şi o măsuţă încărcată cu electronică: dintre stive de plăci integratoare înţesate cu cipuri şi cipuleţe răsărea, golaş,

ecranul unui tub catodic, flancat de două boxe atârnate-n cabluri şi vegheat în creştet de o minicameră înfiptă şui într-un pivot. Alte plăci cu circuite, conectate una de alta, se revărsau de pe marginea tăbliei ca un acordeon ciudat, futurist, din care curgeau cabluri spre modulul de alimentare improvizat; din el şerpuia un cablu gros, în drum spre priză.

– El e Gicu, prietenul meu, râse Andreea, arătând spre cascada circuitelor atârnătoare. Din iadul de electronică dezgolită răsună o voce piezoelectrică:

– *Bine ai venit, sonato*! *Cine-i trămăndăul* ?

De pe unul din pereţi îi privea, zâmbind, Nichita Stănescu.

&

De vreo două ore, pe displayul fără carcasă curgeau chipuri şi biografii, amprente şi pagini de dosar. În noaptea de afară, lătrăturile câinilor vagabonzi şi piuiturile stupide ale alarmelor auto izbucneau când şi când. Căpitanul Dinu aproape că înţepenise în jilţul retro urmărind şirul de informaţii. Se mişcă şi fulgerul durerii din stânga pieptului îi smulse un geamăt. Andreea se ridică grăbită:

– Vă mai dau un anestezic. Mare noroc aţi avut, glonţul a ricoşat de-a lungul coastelor.

Dinu scrâşni. Fata îi întinse o pilulă. Căpitanul înghiţi medicamentul fără să o privească, bău ultimele înghiţituri de cafea proastă şi se strâmbă la ecran. Infractori, rude ale infractorilor, fapte, amprente. Cele mai multe dosare erau clasate – băieţi şi fete de familie bună, implicaţi în felurite afaceri cu străini sau spălăciţi. Undeva, în colţul din dreapta-sus al ecranului, ochii fără viaţă ai celor trei indivizi împuşcaţi în blocul Cerasellei priveau prin Dinu, prin zidurile blocurilor mahalalei, prin burniţa nopţii cu lătrături şi alarme auto spre un orizont care îi aştepta, răbdător, pe toţi. Andreea se ghemuise iarăşi jos, lângă fotoliu, fără să dea semne de oboseală. Parcă ghicindu-i gândul, o auzi întrebând:

– Să vă dau ceva împotriva somnului?

Dinu refuză clătinând capul. Cei trei nu figurau în nici un dosar. Întrebă:

– Cum am putea fi depistaţi că scotocim în banca de date a Poliţiei?

Andreea răspunse simplu:
– În nici un fel.
O privi. Îl privi şi ea (“Parcă am citi presa”, gândi căpitanul), apoi se ridică şi se îndreptă spre toaletă. O spălăcită ca toţi spălăciţii. Nişte bieţi inadaptaţi: supravieţuiesc la limită pentru că nu ştiu să se descurce. Pentru prima oară simţi gândul ăsta ca pe un corp străin. Ecranul computerului devenise o fereastră ce străbătea un Univers plin de stele.
Andreea ieşi din baie.
– Ne culcăm, hotărî Dinu.
Făcură sex.

&

Îl treziră nişte zgomote ciudate. Veneau din bucătărie. Andreea apăru purtând o tavă cu micul dejun: câteva felii de salam, pâine, unt, chec, gem, o cană cu ceai. Puse tava pe scaunul de lângă pat.
– Nu mănânci? o întrebă.
Fata evită să-l privească. Răspunse:
– Eu am mâncat.
Avea părul încă ud. Un halat de casă îi ascundea trupul slăbuţ, dar puternic.
– Fac sport, spuse ea.
– Ce anume?
– Călăresc instalaţiile şi alerg la cursuri.
În sfârşit, îl privi în ochi şi râse. Era frumoasă.
– Bună dimineaţa, domnule căpitan Dinu Taleirand!, salută ea, şi râse din nou.
– Bună dimineaţa, Andreea.
Căldura propriului glas îl surprinse: era, totuşi, o spălăcită care trebuia să înveţe pentru a-şi câştiga existenţa. Nu îşi putu înfrâna un al doilea gest nepotrivit: se ridică din pat, gol cum era, şi o cuprinse în braţe. O ţinu câtăva vreme aşa, mirat de nevoia asta ciudată şi umilitoare. Totuşi, existau şi oameni cu pielea spălăcită, dar proveniţi din familii respectabile, cum fusese Cerasella. Spălăciţii puteau fi asimilaţi. O îndepărtă puţin, privinde-i cu atenţie trăsăturile feţei. O întrebă:
– Andreea, cu ce se ocupă ai tăi?

Fata se desprinse uşor, dar ferm, şi se îndreptă spre bucătărie, aruncându-i peste umăr:

– Se răceşte ceaiul, domnule căpitan, iar cafeau a a dat în foc. Vocea ei se auzi din nou printre zgomotele de ceşti şi farfuriuţe.

– Dacă vreţi să ştiţi, totuşi, dacă am ţigani în ascendenţă, răspunsul este NU.

Se întoarse cu cafeaua, adăugând:

– Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Oricum, suntem chit: nici eu nu simpatizez ţiganii. Poftiţi cafeaua.

Căpitanul simţi nevoia să o pălmuiască, dar se stăpâni:

– De ce te-ai culcat cu mine?

– Dar unde Dumnezeu să dorm?!

– Bine, să zicem altfel: de ce ŢI-AI TRAS-O cu mine?

– Ei, aşa mai merge: MI-AM TRAS-O cu *dumneavoastră*!

– De ce?

– Din acelaşi motiv pentru care *dumneavoastră* V-AŢI TRAS-O cu mine. Pur şi simplu a fost o partidă de sex – recunosc, excelentă. Aş vrea să fac şi acum una, dar nu mai am timp, trebuie să merg la cursuri; să învăţ să vindec o specie – o specie întreagă, domnule căpitan! – care mai degrabă ar merita să dispară: specia Homo, fostă sapiens.

Dinu o văzu cum îşi dezbracă halatul, aruncându-l într-un cuier de plastic. Goală, se îndreptă spre şifonierul străvechi, îl deschise, începu să se îmbrace: chiloţi, tricou, blugi, maletă, şosete, un vindiac, adidaşii, mapa sub braţ.

– La revedere, domnule căpitan, rămâne pe diseară. Aveţi mâncare în frigider, pâinea este în bucătărie. Vă sfătuiesc să nu ieşiţi azi din casă, nu răspundeţi la sonerie ori la telefon. Şi nu vă faceţi griji, ai mei n-au fost nociodată turnători, cum nu sunt nici eu. Specific celor care n-au avut slugi în familie.

Se îndreptă spre uşă, se opri, întoarse capul spre el:

– Pe la trei o să mă întorc să-mi iau echipamentul şi să fac ceva teren, aşa că diseară vă aduc veşti proaspete din urbe. Şi… (zâmbi ridicând sprâncenele) să fiţi odihnit.

Uşa se închise în urma ei. Cheia se răsuci în broască. Paşii ei se pierdură în liniştea holului. Căpitanul Dinu continua să privească uşa încuiată.

În cele din urmă se apucă să mănânce.

&

Cele trei milioane cinci sute de mii de locuitori ai Bucureştiului, două treimi fiind populaţie de calitate, restul – spălăciţi, erau acolo, în fişierele poliţiei. Prin ele calculatorul Gică umbla nevăzut şi neauzit. Căpitanul Dinu găsi repede clanul Iepure. Căutând în arborele genealogic al Cerasellei, descoperi opt unchi: cinci dinspre mamă şi trei dinspre tată. Cel mai bogat dintre ei, Gomoiu Romaneli, deţinea majoritatea acţiunilor Platformei Voluntari. Frate cu mama Cerasellei, Gomoiu se trăgea dintr-o familie de spălăciţi asimilaţi. Căpitanul Dinu deveni atent. Ceru calculatorului să-i prezinte o listă cu apropiaţii – rude, prieteni ai individului –, o evidenţă a deplasărilor în străinătate, numerele de telefon unde putea fi găsit. În vreme ce calculatorul căuta datele cerute, Dinu citea biografia lui Gomoiu Romanelli, afişată pe jumătate din ecran. Individul era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Bucureştiul perioadei Contactului. Cu zece ani în urmă se mutase în Austria. Fost parlamentar, posesor al câtorva uzine de utilaj electronic, Gomoiu Romaneli părea o expresie a succesului. În urmă cu doi ani cumpărase un spital în Ploieşti şi acum construia unul în vecinătatea Platformei Voluntari. Spitalul urma să aibă un tronson special, cu câteva niveluri subterane, destinat activităţilor de cercetare. Licitaţia pentru terenul respectiv se terminase cu un schimb de focuri între clanul Gomoiu şi două clanuri rivale. În urma încăierării… Ecranul se întunecă. Dinu încetă orice mişcare. Ecranul se lumină din nou. Dinu citi: TOATE INFORMAŢIILE SOLICITATE AU FOST ŞTERSE. Am fost depistaţi?, întrebă. NU, răspunse Gică, INFORMAŢIILE AU FOST ŞTERSE FĂRĂ A SE FI DESCOPERIT SCURGEREA LOR SPRE NOI. Cum poate fi observată scurgerea de informaţii? tastă Dinu. Calculatorul începu să prezinte o listă nesfârşită de metode, însă căpitanul îl întrerupse după primul minut, întrebându-l: Cum poţi fi identificat în vreme ce accesezi fişiere străine? EU NU POT FI IDENTIFICAT ÎN ASTFEL DE SITUAŢII, afişă Gică imperturbabil. Dar în ce situaţii poţi fi identificat? întrebă Dinu, iar calculatorul Gică răspunse: NUMAI OPERATORUL CARE LUCREAZĂ CU MINE ŞTIE DE PREZENŢA MEA. PENTRU RESTUL LUMII EU NU EXIST. Bun băiat, Gică. Discret. Cum poţi culege informaţii confidenţiale din fişiere străine fără să fii depistat? întrebă din nou căpitanul.

NU POT RĂSPUNDE LA ÎNTREBAREA ASTA. De ce? NU POT RĂSPUNDE NICI LA ÎNTREBAREA ASTA. De ce nu poţi? NICI LA ÎNTREBAREA ASTA NU POT RĂSPUNDE. Insist! DACĂ INSISTAŢI, VOM SĂRI ÎN AER. DORIŢI SĂ SĂRIM ÎN AER? Căpitanul Dinu rămase cu gura căscată. Calculatorul îl întrebă iarăşi. DORIŢI SĂ SĂRIM ÎN AER?Dinu se grăbi să răspundă: Nu, las-o baltă. NU ÎNŢELEG: DORIŢI SĂ SĂRIM ÎN BALTĂ? Dinu înjură, apoi răspunse: Nu!, nu doresc nici un fel de sărituri – nici în aer, nici în baltă, nicăieri. Caută-mi informaţii despre... despre cimpanzeii albaştri!

O cheie pătrunse uşor în broască. Se răsuci de două ori. Uşa începu să se deschidă. Căpitanul scoase pistolul şi sări în spatele fotoliului, armând. În prag era Andreea.

&

– Bună la toată lumea, salută ea.

– *Bună să-ţi fie inima*, ţiui electronica lui Gică. *Azi nu ai agăţat pe nimeni?*

Căpitanul se ridică de după fotoliu, zicându-şi că în ultima vreme şi-a făcut prostul obicei de a se piti după tot felul de mobile. Băgă pistolul în toc şi spuse:

– Bună.

Secvenţa de dimineaţă se derulă invers, hainele zburând şi dispărând care-ncotro. Goală, Andreea îi făcu lui Dinu cu ochiul şi dispăru în baie.

Dinu se instală la loc şi îl trezi pe Gică din reverie: Cum e cu cimpanzeii albaştri? Calculatorul răspunse: NU ŞTIU. Caută informaţii despre ei! ceru căpitanul. NU EXISTĂ, afişă calculatorul. Dinu scoase caseta miniaturală şi o plasă în interfaţa de citire. Gică se lumină: AVEŢI ACCESUL.

Goală, Andreea ieşea din baie.

&

Alţi chiloţi, un tricou, şosete, o cămaşă-bluză, o salopetă portocalie, adidaşi; un nou combinezon de plastic transparent dispăru în valijoara cu scule şi aparate.

– La revedere, căpitane, pe diseară!

Uşa închizându-se, cheia răsucindu-se în broască, paşii stingându-se în holul blocului.

&

– Paştele mă-tii de spălăcită!

Reveni la computer.

– *Ce înseamnă “spălăcită”?* întrebă vocea piezoelectrică.

Dinu înjură şi computerul. Brusc, ecranul se stinse. Căpitanul înjură şi Regia de Distribuţie a Energiei Electrice. Dar computerul era alimentat “Am apăsat vreo tastă aiurea”, gândi căpitanul Dinu. Privi consola murdară ieşită din talmeş-balmeşul de componente electronice golaşe, privi ecranul. CEREŢI-VĂ SCUZE, afişă acum acesta. Dinu înghiţi noua înjurătură. Râse scurt. Execută operaţiile de închidere a calculatorului. Degeaba, calculatorul refuza să se închidă.

– Te scot din priză! ameninţă Dinu.

– Sărim în aer! ameninţă Gică în gama piezo.

Căpitanul râse de-a binelea:

– Ce, ai şi dinamită?!?

– *Nu. Display-ul meu este mai puternic decât dinamita. Mă tem că nu vă pricepeţi la electronică.*

Dinu reluă comenzile pe tastatură: deschise, închise, deschise din nou – fără rezultat. Se întinse spre priză furios, mai să răstoarne masa, şi răsună o bubuitură. Dinu încremeni cu mâna pe ştecher.

– *A fost un avertisment*, lămuri Gică situaţia.

În aer plutea miros de plastic ars şi de ozon. Căpitanului îi era clar că nu era timp de joacă, iar o nouă bubuitură ar fi alertat vecinii.

– *Cere-mi scuze*, auzi vocea binecunoscută.

În plus, era doar un calculator: şi deţinea informaţii preţioase.

– Bine, te rog să mă ierţi – capitulă Dinu.

Se aşeză mai bine în faţa ecranului, acesta se lumină, afişând: CE DORIŢI SĂ AFLAŢI?

&

Dinu îşi făcuse o nouă cafea. Ţigările se terminau. Preventiv, căută peste tot. În sfârşit, găsi un pachet de “Carpaţi” desfăcut – mai erau opt. Se aşeză să judece savurând fumul penultimului “Marlboro”. Cimpanzeii albaştri. Caseta era, de fapt, o cheie, o parolă. Aşa aflase că Romaneli utiliza spălăciţi geniali, recrutaţi dintre cei plecaţi în diferite institute din străinătate. Veneau, chipurile, în vacanţă – de fapt, lucrau parte la spitalul din Ploieşti, parte în Platforma Voluntari. Apoi erau eliminaţi. Maiorul Pernă, bun prieten cu acest Romaneli şi, cumva, rudă (printr-o filieră complicată), nu era străin de această activitate. El furniza “accidente”, “răpiri” şi “dispariţii”, toate perfect veridice într-un teritoriu ca al României. Erau implicaţi, de asemenea, membri marcanţi ai Partidei aflate la putere, chiar şi din rândul “opoziţiei” satelite – Partidul Bancherilor, Partidul Muzicianţilor, Partidul Liberal-Profesioniştilor.

La ce anume erau puşi să muncească spălăciţii? Ceva legat de biocompozitele automorfe şi de sănătate? Proteze? Organe artificiale?

– *Am găsit ceva*, anunţă Gică.

Pe ecran era imaginea unui creier omenesc. Undeva, între emisfere, pulsa un mic dreptunghi luminos. Apropie! comandă Dinu. Dreptunghiul prinse să crească: o reţea de faguri, o structură tridimensională de celule cu contururi hexagonale, o celulă mărită, conţinând altă reţea hexagonală, o sursă termoelectrică…

Intră Andreea. Se aruncă îmbrăcată pe pat. Începu să plângă în hohote.

&

Ridică ochii înlăcrimaţi spre el, spuse:

– Bestiilor. Dacă voi ajunge vreodată farmacistă, am să vă distrug, am să rad rasa voastră de pe faţa pământului.

Căpitanul Dinu deschise gura şi rămase aşa.

Andreea răsufla greu.Vorbi stăpânit:

– Am greşit, înrobindu-vă cu secole în urmă. Am greşit, luându-vă dreptul de a trăi altfel decât noi. Şi, dacă în peregrinările voastre ne-aţi furat găina sau porcul, noi v-am furat libertatea. V-am vândut, v-am cumpărat, v-am trecut pe

liste de inventar, moştenire copiilor şi nepoţilor noştri. Dar, după ce v-am scâlciat sufletul cu lanţurile, ocara şi biciul, am greşit eliberându-vă, emancipându-vă”!

Dinu se ridică în picioare fără să înţeleagă de ce. Ea îl privi cu ură:

– Noi, cei pe care îi numiţi “spălăciţi”, noi suntem vinovaţi. V-am redat libertatea, continuând să vă batjocorim, să vă hăituim, să vă considerăm “rasă inferioară”. Şi pe urmă v-am pus să fiţi ca noi: cu casă, cu certificate de stare civilă, cu obligaţii la stat. Am înţeles prea târziu că diferenţa nu înseamnă automat inferioritate, şi am creat inferioritate încercând să atenuăm, forţat, diferenţa: “civilizare”, “asimilare”, “romanizare”. V-am recioplit de vii. Şi aşa, într-o societate care îşi ascundea sub steagul roşu nostalgii “burgheze”, am desăvârşit crearea unui hibrid monstruos – omul liber cu năravuri şi complexe de slugă. Suntem vinovaţi!

Andreea se înecă, tuşi uscat, izbi cu pumnul în pat şi arcurile se tânguiră. Cu voce răguşită vorbi din nou:

– Da, suntem vinovaţi. Noi am permis, din laşitate, să intraţi la cozi prin faţă, noi am plecat capul în faţa tupeului vostru! Vă ocoleam cartierele în care stăpâneaţi cu şişul, închideam ochii când vă păşteaţi caii în parcurile publice în timp ce noi făceam puşcărie pentru câţiva ştiuleţi! Noi am răbdat patruzeci de ani comunismul în care v-aţi exersat linguşirea, mituirea şi furtul în stil mare, noi am adus democraţia “originală” care v-a dat frâu liber “afacerilor” cu copii, valută şi maşini furate, NOI! Suntem vinovaţi! Dar nu merităm chiar toate câte ne-aţi făcut şi ne faceţi, nu!

Dinu o privea înmărmurit. Andreea sări în picioare, îi strigă în faţă:

– Ce te holbezi aşa, Dinu Taleirand?! V-am creştinat, ha? Avea habar naşul bulibaşei care te-a botezat cine a fost Taleyrand, când şi unde a trăit? Poate bulubaşa? Puseseră ei mâna pe o carte vreodată?

Andreea înghiţi greu. Se înecă şi tuşi din nou, tuşi urât. Respira precipitat. Se reculese, continuă:

– Ştiaţi să vă urmaţi drumurile după mersul stelelor şi vă era de ajuns. Citeaţi destinele oamenilor în palmă, ştiaţi descântece, dădeaţi cu bobii. Aveaţi argintari şi aurari, şi muzicanţi, şi crescători de cai, şi dresori de urşi, cu toţii

adevăraţi artişti în meseria lor. Unde sunt, “domnule” Taleirand? Au pierit la Trafalgar? Nu. I-am i-am stins noi, “spălăciţii”, prin “civilizare”, “asimilare”, “romanizare”. Dar i-aţi răzbunat din plin. Fără multă ştiinţă de carte, doar cu tupeu şi bani. Încet-încet, slugile au devenit stăpâni, iar foştii stăpâni – slugi. Banii din cerşit, din “alba-neagra” unor afaceri dubioase, din furt, din tot felul de tertipuri şi “ţepe”, până la jaful la drumul mare! Toţi banii ăştia v-au adus cămăşile albe şi cravatele, palatele şi PUTEREA! Ne-aţi cumpărat ŢARA întreagă, ne-aţi cumpărat ISTORIA fără să-i citiţi măcar o pagină! Decebal, Traian, Basarab Întîiul, Alexandru cel Bun… Ai aflat vreodată de ăştia, ţigane? Dar de Bălcescu, de Horea, de Tudor? Spune! Vuia, Cantemir, Eminescu, Brâncuşi, Coandă, Paulescu…! Ştii cine au fost ăştia?, ai auzit de ei cumva? Nu ne puteţi cumpăra sufletele!, câţi mai avem, cu adevărat, suflet!

Andreea îl sfredelea cu o căutătură de fiară.

– Fiecare om face cam ce crede el că este îndreptăţit să facă V-aţi crezut îndreptăţiţi să ne consideraţi nişte inadaptaţi, căci nu puteam să ne “descurcăm” în jungla “tranziţiei” aşa, ca voi. Am ajuns “rasă inferioară” în propria noastră ţară. A fost bine că v-am făcut robi? A fost rău că v-am eliberat? Nu există **Bine** şi **Rău**, doar gândiri şi interese diferite. Sunteţi nevinovaţi, căci aţi făcut ceea ce v-am dat posibilitatea să faceţi. V-aţi strecurat printre legi, aţi furat, aţi înşelat, aţi mituit sub ochii noştri, cu acordul nostru tacit: al credinţei sădite cu migală în fiecare dintre noi că nu vom schimba lumea, că nu avem stofă de eroi, că istoria o inventează intelectualii. Şi fiecare şi-a văzut de bucăţica sa: casa, familia, serviciul, alegeri la patru ani, meciul şi telenovela! Suntem vinovaţi că, văzându-vă succesul, ne-am uitat dascălii şi v-am ridicat la rang de dascăli! Asimilarea, ţiganizarea noastră! Dar nu mai erau ţiganii de odinioară, ci bişniţarii creaţi de noi!

Dinu simţea că tremură din tot corpul. Îl cuprindea o sudoare rece. Tremura şi Andreea.

Aţi cumpărat totul – urmă ea –, economia, administraţia, puterea politică. Ce “afaceri cinstite” v-au adus atâta bănet într-o ţară în care se trăia de azi pe mâine, ce “economie” puteaţi să dezvoltaţi în umbra scheletică a economiei “de tranziţie”, ca să puteţi ajunge să cumpăraţi spitale, bănci, uzine şi

tot felul de "platforme"? Ştii ce se pune la cale în Platforma Voluntari? Ştii ce construiesc ai tăi acolo? Cipuri mnezice!!, implantabile!!

Andreea ţipase ultimele două cuvinte, însă căpitanul o auzi ca prin vată.

Cipuri mnezice!!, ţipă ea din nou. ***Cipuri*** ***implantabile***, adevărate bănci de date pe care oricare dintre confraţii tăi analfabeţi le va putea cumpăra să şi le înfunde-n scăfârlie! Ce veţi face când o echipă de “inadaptaţi” în halate albe o să vă dea pe mână toată ştiinţa lumii în mai puţin de zece minute?

Dinu revăzu imaginea creierului cu micul implant pâlpâind între emisfere parcă proiectată de irişii negri ai Andreei. Ea aproape că strigă:

– Ce veţi face cu ele, spune!! Veţi începe să vă umflaţi creierele, să puteţi găsi calea spre fericirea supremă? Adică să *furaţi* cu banii voştri negri întreaga omenire, planeta, galaxia, Timpul? Unde sunt “extratereştii” care v-au furnizat tehnologia biocompozitelor? Să-ţi spun eu? NICĂIERI! Tehnologia BCA, furată de voi dintr-un laborator din vest, pusă la punct într-o nouă formulă de patru români, patru “spălăciţi”, împuşcaţi mai apoi de oamenii lui Romaneli, iar acesta – răpit şi împuşcat de bunul său prieten de la Poliţia Municipală, căpitanul Dinu Taleirand!

Andreea continua să-l privească fix în ochi. Lacrimile ei curgeau pe o faţă înfiorător de senină.

– Poftim??! se auzi Dinu.

Fata îi întinse un poster împăturit şi se lăsă să cadă pe pat, răsturnând tava. Căpitanul îl apucă maşinal, privind-o năuc.

– Desfă-l şi uită-te bine, spuse Andreea.

Posterul îl înfăţişa pe el însuşi. Se pusese preţ pe capul său. Un preţ foarte mare. Dinu începu să râdă. Râdea în hohote, râdea cu ochii-n lacrimi de râs, râdea, râdea într-una. Andreea era lângă el ca într-un vis şi îl zgâlţâia urlându-i ceva, cu unghiile înfipte în piepţii cămăşii, dar căpitanul nu se prea grăbea să înceteze, şi tot râdea mai departe. Râsul de nestăpânit se rostogolea din el prin încăpere, zguduindu-l, împroşcând pereţii ca dintr-o rană a minţii, şi îi era cu neputinţă

să-l mai oprească. Andreea îi trase un pumn năpraznic în bărbie. Dinu rămase în picioare încă două-trei secunde.

&

Capul îi vuia uşor. Dinu deschise ochii, fără să se mire de prezenţa Andreei, care-i susţinea capul răvăşit de rechizitorii, false învinuiri şi pumni în barbă.

– Nu prea rezistaţi voi, ţiganii, la stres, nu-i aşa?

Vocea Andreei nu era batjocoritoare, dar căpitanul nu suporta apelativul acela străvechi, adresat dintotdeauna de spălăciţi seminţiei lui. Vru să o pocnească, dar ea îi prinse încheietura cu o mână fermă ca un cleşte.

– Nu mi-e frică de ţigani! îi şuieră Andreea aproape în ureche. M-am lecuit de asta de la primul viol!

Dinu se zbătu, sprijinit în braţul liber, dar nu izbuti să-şi scape încheietura din cătuşa degetelor instalatoarei. Mâna cealaltă spintecă aerul, dar Andreea se feri de lovitură şi îi imobiliză încheietura în aceeaşi formulă. Căpitanul Dinu înţelese că instalatoarea de softuri ar putea face carieră pe post de cămaşă de forţă: cu braţele înfăşurate peste piept, într-o forţare dureroasă a articulaţiilor umerilor şi membrelor imobilizate, cu coapsele fetei strângându-i mijlocul într-un corset ce-i incendia măruntaiele, căpitanul Dinu trebui să capituleze pentru a doua oară în ziua aceea. Doar dacă ar putea să o răstoarne… Ochii ei se mijiră ca două săbii:

– Ai fost violat vreodată? Vrei să vezi cum e?

Până şi tonul ei era metalic, de nerecunoscut. O văzu cum se apleacă spre faţa lui să-l sărute, însă Dinu îşi feri buzele întorcînd capul. Cu forţa unei bile de popice, fruntea Andreei îl izbi în tâmplă.

&

Răstignit pe jos şi gol-puşcă, Dinu revenea la realitate cu un cap de zece ori mai mare şi mai greu decât îl ştia. O mână îi aduse în dreptul buzelor un pahar cu apă. Dinu simţi gustul ciudat al băuturii abia la a treia, a patra înghiţitură. Se zbătu, iar mâna cu paharul se retrase. În locul ei apăru faţa Andreei. Dinu încercă să se ridice, dar mâinile şi picioarele îi erau legate cu

şireturi groase de plastic fixate la podea. O căldură bizară se năştea în întregul corp, mai ales din zona sexului. Capul îi deveni uşor, gândurile i se limpezeau. Îşi simţi sexul întărindu-se într-o erecţie spectaculoasă, însoţită de imperioasa nevoie de a-l introduce undeva, oriunde, şi să-şi reverse acolo sămânţa fierbinte. Andreea era goală şi se unduia şerpeşte, plimbându-şi limba peste buze şi privind pofticioasă mădularul; apoi încălecă trupul bărbatului şi începu să-i mângâie testiculele cu labiile ei fierbinţi. Dinu înţelese ce urmărea instalatoarea şi gemu de ură, însă dotările lui sexuale păreau să fie de altă părere. Tensiunea dorinţei îi pervertea ura într-o nevoie cumplită de a ejacula imediat, să se termine totul. Dar substanţa din pahar îi interzicea căpitanului o victorie printr-un deznodământ rapid şi banal. Şi labiile acelea fierbinţi îi dezmierdau acum sexul de la bază spre vârf şi înapoi, cu mişcări întârziate savant... Dinu încercă să se elibereze, dar nu izbuti decât să-şi lase un rând de piele pe feţele aspre ale şireturilor. Coşmarul dorinţei de-a o pătrunde pe Andreea când el ar fi preferat, mai degrabă, să-şi împrăştie sperma pe pereţi, era întreţinut de atingerile şi mişcările femeii cu o ştiinţă ce friza perfecţiunea. Dinu scoase un urlet, încordându-se într-o încercare zadarnică să îşi implânte sexul în ţinta fierbinte, însă Andreea se feri la timp. În clipele următoare îl imobiliză între coapse şi, mişcându-se apăsat cu vulva pe pielea tensionată de erecţie, începu să gâfâie uşor, în ritmul mişcării. Dinu începu din nou să se zbată, însă Andreea îl stăpânea bine, alunecând fierbinte pe “burta” falusului în sus şi-n jos, evitând să ajungă până la gland ori să-l tensioneze, prin apăsare, mai mult decât era nevoie. Dinu îi întîlni ochii înceţoşaţi de plăcere, ea îi zâmbi într-un geamăt prelung, măinile ei îi mângâiară pieptul cu mişcări largi şi delicate, se crispară uşor, împungând cu unghiile, şi Andreea se cutremură în zbaterile sacadate ale orgasmului. Epuizată, se lăsă să cadă în faţă, cuprinzând trunchiul bărbatului şi lipindu-se de el cu o căldură pe care Dinu o cunoştea abia acum şi pe care, altminteri, n-ar fi bănuit-o niciodată. Erecţia i se păstra, inutilă. Ceva se întâmplase şi nu înţelegea bine ce anume. Închise ochii şi avu imaginea unui cer înstelat, căldura unei iubiri sălbatice şi credincioase în trupul femeii care îşi strivea sânii de pieptul lui, şi dorinţa de a o ţine pe Andreea aşa o veşnicie. Vru să o îmbrăţişeze, dar şireturile de plastic îl ţintuiau mai departe,

dureros. Andreea se ridică în picioare fără să-l privească. Se apropie de fereastra închisă, se sprijini de pervaz. O auzi spunându-i cu o voce răguşită, fără culoare:

– V-am violat, domnule căpitan. Acum este rândul dumneavoastră.

Se întoarse către el ca împinsă de o altă voinţă, se aplecă şi, din câteva mişcări, îi deznodă legăturile. Dinu se ridică în capul oaselor, masându-şi încheieturile julite. Se ridică în picioare. Andreea se uita mai departe la şireturile de plastic, la scoabele de oţel înfipte în parchet. Dinu se apropie de ea, îi ridică bărbia, silind-o să-l privească-n ochi. Ochii ei erau plini de stele. O cuprinse într-o îmbrăţişare lungă, lungă, legănând-o uşor ca pe un copil speriat. Îi sărută fruntea, obrajii, părul, gâtul, bărbia, ochii închişi. Buzele ei se feriră, vinovate, dar ale lui le cuprinseră într-un sărut nesfârşit. O luă în braţe, o culcă pe pat. Mirosul de câmp, de iarbă, de ploi şi de vară năvăli peste ei din toate părţile. Făcură dragoste sub un cer plin de stele.

&

Afară se întunecase de-a binelea. Andreea se ghemuise la pieptul lui şi nu părea să aibă de gând să-şi schimbe poziţia. Cu braţele petrecute în jurul fetei, Dinu îi asculta respiraţia domoală şi încerca să alunge din minte imaginea ei în mijlocul unui grup de tineri bine situaţi. O vedea venind de la şcoală într-o zi oarecare, trezindu-se înconjurată de ei cu fel şi fel de “tentaţii”: “Hei, gagico!, nu vrei să mergi cu noi?”, “Uite, bă, ce buze are, numai bune să i-o bagi între ele!”, “Cu care profi ţi-ai pus-o, fă?”, “Nu vrei să ne înveţi *tabela îmulţirii*?”, “Io îţi predau muzica, ia ‘te-n coa’, vezi ce flaut am aciia?”, “Ţineţi-o, bă, că nu vrea să stea, paştele ei dă spălăcită!!”, “Bă, Leoarcă, poate vrea numa-n cur, c-o fi virgină, dracu’!”, “I-o tragem peste tot, să ştim o treabă, desfă-i cracii, Bambilică, aoleu!!!”, “Dacă n-o ţii bine, boule!”, “Bă, cumetre, desfă-i, bă, bulanele ca lumea, că nu-mi intră gigelu’, e strâmtă rău, şi bagă-i-o şi tu pă dindărăt, ţine-o bine, cuscre, că-i flămândă, a vrut să mă muşte dă instrument!”, “Da-n urechi n-o fute nimeni?, hai că io o ţin dă păr cât i-o trag în gură, să nu mă muşti, putoare decolorată, că-ţi iau beregata în şundrea!”, “Mamă, ce gaură cumsecade!, stai,

bă, Leoarcă, că-ţi vine şi ţie rându'!, stai să umplu aici!", hei! Hei!! Dinu o simţi cum încearcă să se mişte. Slăbi strânsoarea:

– Ce-i?

Andreea părea speriată:

– Era să-mi rupi oasele şi mă întrebi "ce-i?"?!

Dinu o strânse în braţe, dar Andreea se zbătu să se elibereze:

– Iar începi?

– Da, iar!, şi Dinu o răsturnă pe spate, gâdilând-o cu limba între sînii micuţi şi bucurându-se de râsul ei ("Astâmpără-te, că mă omori!"), şi se mai hârjoniră o vreme sub stelele unui cer doar al lor, îmbătaţi de aromele ierburilor şi de libertatea câmpiei.

&

Târziu, mâncară ceva în grabă, făcură cafea. Se priveau prin fumul ţigărilor. Andreea îl întrebă deodată:

– Ştii care sunt cele cinci lucruri esenţiale pentru un bărbat? *Un cal, o femeie, un cort, un foc, şi o cauză pentru care să lupte*, recită ea cu ochii strălucind.

Dinu zâmbi, spuse:

– Închipuie-ţi, am citit şi eu câte ceva de Lino Aldani. Poţi să crezi că este un proverb ţigănesc?

Andreea ridică din umeri:

– Aldani aşa zicea.

– Dar tu?

Ea îi apucă mâna şi i-o confiscă, înconjurând-o cu ambele palme ca pe o proprietate personală. Răspunse:

– Dacă privim istoria voastră, da. Strămoşii tăi aşa gândeau. Dar dacă privim afară…

Dinu se săltă în capul oaselor şi o lipi de pieptul său. Îi putea simţi inima bătând puternic şi egal. O sărută pe creştet, şi părul ei mirosea a ploaie.

– Capul tău e mult mai preţios, râse Andreea. Dublu omor: ai căsăpit-o pe madmoazel Iepure, cu musiu Romaneli cu tot! Te caută dragii tăi colegi şi în Alaska, diriguiţi de maiorul Pernă! Flăcăii "de bine" ai oraşului – char şi cei ce nu ştiu să citească – bântuie străzile cercetând fiecare faţă!

Pentru Dinu lucrurile erau foarte clare.

– Ar trebui să mă urăşti, Andreea.

Fata îl privi surprinsă. El continuă:

– Ai dreptate, ţiganii au cumpărat totul în ţara asta: industrie, comerţ, putere politică. Practică o discriminare rasială cum nu a fost, poate, nici în Africa de Sud. Sunt ţigan, Andreea.

– Doamne, parcă ai fi zis: “Sunt vinovat, Andreea”!

– Şi nu sunt?

Ea îl privi ca pe un om de pe o altă lume. Vru să spună ceva, dar el n-o lăsă:

– Când ai ieşit din lift şi i-ai văzut pe ăia întinşi pe jos, nemaivorbind de “călăreaţa” moartă la datorie, te-ai supus somaţiei. Dar apoi?

Andreea se gândi puţin, răspunse:

– Nu ştiu… Din prima clipă m-ai privit ca pe o fiinţă omenească, nu ca pe un rob, care trebuia să îşi câştige pâinea cu “sudoarea” minţii. Şi… nu mai erai ţigan, doar un om rănit. Ai scăpat ca prin minune, puteau să te facă strecurătoare. Iar dacă erai cu adevărat criminal…

– Te-ai fi bucurat, omorâsem deja trei ţigani, plus o “asimilată”…

– Nu!!

Dinu se uită la ea surprins de vehemenţa tonului.

– Nu!, continuă ea, n-a fost asta! Tu… tu nu vorbeşti ca analfabeţii ăştia, care se consideră superiori pentru că au bani în loc de creier! Tu vorbeşti… ca noi!

– Ştii, Andreea… adevărul e că… toate cunoştinţele mele, tot ce ştiu… vezi… nu le-am învăţat niciodată. Ştii bine că ţiganii nu sunt făcuţi să “tocească”, nu prea se îndeamnă să pună creierul la treabă decât…

Andreea îl privea zâmbind.

– Hai, spune! îl îndemnă ea.

– Mă rog, înşelătorii, afaceri necurate… Toleranţa lor la frustrare e foarte mică, nu le permite să se angajeze în acţiuni îndelungate sau fără un rezultat imediat şi sigur.

Ea continua să zâmbească.

– Andreea, eu… am un cip în creier.

Nici o schimbare pe faţa ei.

– Nu am învăţat niciodată, repetă Dinu. Am un implant. De-aia vor să mă prindă.

Andreea izbucni într-un hohot de râs.

&

Andreea continuă să râdă, apoi spuse printre hohote:

– Descopăr... Telişor, iubitule... descopăr că eşti soţul ideal! Nu ştii să minţi!

Dinu încerca să priceapă de unde atâta siguranţă. Mirarea lui era, probabil, evidentă, căci ea îi spuse:

– Ştii, astăzi... (râse din nou), astăzi ţi-am citit fişierul. Ai crescut la casa de copii, dragule; ai învăţat cot la cot cu “spălăciţii”, să poţi deveni un bun servitor al “coloraţilor” de-un neam cu tine! Dar... ai învăţat prea multe.

– Da?

– Da. Erai prea deştept pentru colegii tăi, ăia cu... “toleranţă redusă la frustrare”: ştii, ţiganul când ajunge mare, întâi pe tat’su-l omoară! Erai nesuferit, că vorbeai ca “spălăciţii”, aşa, “în vârful limbii”; iar, pentru că-ţi mergea mintea, deveniseşi cam periculos. Spune, de câte ori ai fost mituit?

– Mituit, eu?? Dinu simţea că-i ard urechile.

– Vezi? râse Andreea. Simpla idee că te-ar fi mituit cineva îţi ridică sângele-n cap! Cum crezi că ai fi rămas un bun coleg cu unul ca maiorul Pernă, care, în afară de a elimina în mod artistic persoanele incomode, nu ştie altceva? Cerasella trebuia să dispară, pentru că Pernă bănuia că ar fi utilizat “cheia” cu “cimpanzeii albaştri”! Credea că a aflat de povestea cu cercetările “spălăciţilor” adunaţi de Romaneli! Tu, fiind incomod de isteţ, te-ai fi prins că îl terminase şi pe Romaneli, cu care urma să împartă în secret acţiunile afacerii cu “cimpanzei”! Voia să vă elimine, aşadar, pe amândoi! Dintr-un foc!

– Şi tu eşti incomod de isteaţă, Andreea. M-aş gândi de două ori înainte să pun de-o căsnicie cu tine!

Andreea îi râse-n nas:

– Căsnicia e o chestie oribil de demodată, copile!, iar eu vreau să rămân o femeie liberă!

– Afurisită, nu liberă! făcu Dinu, şi îi răsuci mâinile la spate, imobilizându-i picioarele între coapsele lui puternice. Poftim “libertate”!, şi o sărută apăsat pe gură. Ea se smuci, dar el o înşfăcă mai bine, o sărută din nou – mai vrei “libertate”? – şi o sărută iar, şi iar, şi iar. Acolo, sub stelele cerului lor, în iarba cu

arome de zări nesfârşite, Dinu gusta iarăşi măreţia dăruirii, cufundându-se în străvechiul întreg al perechii, înmănunchindu-se cu trupul şi gândurile ei şi cu gândurile Universului care le consfinţea unirea.

&

Teama se înfiripa încet o dată cu zorii. Andreea scânci, deschise ochii, se ridică în capul oaselor, îl întrebă:

– Ce faci acolo?

Dinu se întoarse cu spatele spre fereastră, lumina dimineţii timpurii săpa cute pe chipul ei drag de când lumea, ochii ei îl priveau îngrijoraţi.

– Bună dimineaţa, iubito. ("Iubito", ce firesc rostise cuvântul ăsta desuet.)

– Andreea…

– "… trebuie să plec", nu?

– …

– Asta voiai să-mi spui? La asta te gândeai?

Pe toate le ştie! Dinu se apropie de pat, o cuprinse în braţe, şi-l cuprinse şi ea tare-tare, ascunzându-şi faţa:

– Merg şi eu cu tine. Ăăă… ia stai puţin. Gică!

– *Ordonaţi, prinţesă!* mieună piezoelectric numitul.

– Trebuie să distrugem Platforma Voluntari. Am putea să o facem… de aici?

Câteva clipe de tăcere, apoi calculatorul răspunse:

– *Da.*

– Fişierele Poliţiei…?

– … *Da*, răspunse Gică.

– Ăăă… Şi ar mai fi de zăpăcit nişte fişiere strict secrete… undeva, în ţară… Sunt câteva uzine…

– *Da*, făcu Gică.

– Sistemul feroviar…

– *Da*.

– Sistemul bancar…

– *Da*.

– Transporturile navale şi aeriene…

– *STOP. Să raţionalizăm timpul, comenzile sunt redundante. Concluzia mea: vreţi să distrug întregul sistem*

informaţional, să scot din uz întreaga logistică a economiei româneşti. Am înţeles corect? întrebă Gică netulburat.

Andreea şi Dinu se uitară unul la altul.

– Da, răspunse Dinu. Însă, mai întâi, am vrea să vedem consecinţele.

Se scurseră câteva minute.

– Plec să cumpăr ţigări, spuse Andreea. E un chioşc aici, în faţa blocului.

Ieşi, închise uşa. Cheia se răsuci în broască. Paşii se pierdură în lungul holului. Dinu zâmbi – acum era altfel. Se apropie de fereastră. Care puteau fi consecinţele? Rememoră starea Andreei când venise din oraş: plânsul neputincios, disperarea în faţa perspectivei ca analfabeţii să se trezească peste noapte doldora de ştiinţă. El însuşi era un om cult, însă nu suportase ideea că o spălăcită, o biată instalatoare de softuri, viitoare farmacistă – o anexă vie a unui cabinet medical, alături de un alt spălăcit cu un stetoscop atârnat de gât, şi el o anexă asistemului de sănătate... da, da. Nu îndurase ideea că ea, o fiinţă menită să muncească din greu cu creierul pentru o bucată de pâine, ar fi putut avea dreptate. Şi totuşi, <u>ăsta</u> era adevărul pe care îl ştiuse şi el, dar fără curaj: banii negrii îi cocoţaseră pe ai lui în rândul “persoanelor de calitate”, stâlpi ai unei structuri parazitare; spălăciţii gândeau şi munceau, trăind la limita subzistenţei, pentru cei care le cumpăraseră rodul unei întregi istorii de lupte şi sacrificii. Poate că el, Dinu Taleirand, deţinea încă vii genele oamenilor liberi de odinioară, înfrăţiţi cu drumurile pământului şi stelele cerului. Ştiinţa spălăciţilor îi ascuţise înţelegerea, dar sufletul asculta de alte legi. Caracter. Conştiinţă. Educaţie... Cine putea garanta că, o dată fabricate în cantităţi industriale, cipurile care urmau să protezeze orgoliile foştilor robi nu puteau împrumuta soarta dinamitei? Cum ar fi utilizat o aşa proteză mentală unii ca Pernă, ca Cerasella? Dinu revăzu interiorul apartamentului din care abia scăpase cu viaţă, mobila dezgustătoare, luxul de prost-gust şi scump cu draci. Materialul acela minunat căzuse într-o troacă. Acum, poate că tot din biocompozite, se creau protezele mnezice... Un Pernă, o Cerasella, ori violatorii Andreei ar fi putut plăti sume oricât de mari ca să-şi împăneze minţile nevoiaşe cu cipuri. Cum le-ar fi folosit <u>ei?</u>

Şi Andreea nu mai venea odată!

Calculatorul Gică lucra mai departe, modelând consecinţele unei destructurări a bouticului economic românesc. Ce era cu "cimpanzeii albaştri"? Veniseră cu adevărat raţionali din alte lumi să le facă românilor un cadou? L-au făcut altora şi l-au furat românii? L-au inventat românii? Existau oare cimpanzei albaştri?

– Gică!

– *Da, să trăiţi, domnule general!* răspunse maşina.

– Uite, eu plec să văd ce-i cu Andreea.

– *Nu v-aş sfătui, domnule mareşal…*

– Taci, Gică. Şi fii atent. Există ceva explozibil prin casă?

– *Nu, domnule prim-ministru! Să trăiţi**!*** făcu Gică umil.

Dinu înjură.

– *Am înţeles, să trăiţi**!*** răspunse Gică.

Dinu apucă salopeta portocalie de instalator.

– *Este una mai mare în dulap, în stânga, domnule Preşedinte**,** săru' mâna!*

Dinu găsi salopeta cea mare, o trase peste pantaloni, îşi fixă tocul pistolului sub braţ**,** verifică muniţia: un încărcător în pistol, cu un cartuş lipsă, şi altul plin în buzunar, la îndemână – total douăzeci şi trei de lovituri. Se mai uită o dată pe fereastră. O bubuitură grea răsună între blocuri zguduind geamul. Dinu porni spre uşă, se întoarse în prag:

– Gică, fă <u>tot ce ţi s-a cerut</u>!

– *Am înţeles, şefule*, rosti colecţia de electronică.

Căpitanul Dinu îşi trase gluga pe cap şi ieşi.

&

Cartierul era locuit de spălăciţi. Pustiu la ora asta, căci toţi erau la muncă: ingineri, avocaţi, profesori, automaticieni, medici, aviatori… Fiecare cu norocul lui, îşi spuse Dinu pipăindu-şi arma. Câţiva câini vagabonzi îl privea suspicioşi.

Chioşcul de ţigări – închis. Un curent de aer aduse mirosul cunoscut de explozibil. Dinu se orientă după el. Ocoli blocul şi văzu un grup de "băieţi de familie bună", înţoliţi de mama focului şi cu cercei te-miri-pe-unde, adăstând în grup compact. Trei poliţişti puneau întrebări. Maşinile tinerilor şi cea a poliţiei fuseseră parcate alături. Dinu se împiedică de ceva. Coborî ochii: era un adidas. Ceva mai încolo, o bucată de carne, rest

dintr-un picior omenesc. Cercetă atent aleea. O cheie sclipea în soare. *“Fiecare om se crede îndreptăţit să facă ceea ce face”.* O pârghie de grenadă., o bucată de stofă**.** *“Nu există Bine şi Rău, ci doar sisteme de gândire şi motivaţii diferite***.***”* “Chiar aşa”, îşi spuse, “fiecare om se crede îndreptăţit să facă ceea ce face.” Se apropie un grup.

– Am vrut să vedem cum se cacă de frică, ne distram şi noi! spunea unul dintre tineri. Zic, băieţi!, hai să i-o punem ***aci***, la colţ! Dinte s-a repezit primu’, a zis stai, fă, o tură şi cu noi, suntem băieţi sărmani, n-am văzut pizdă spălăcită decât în filmele americane!

– Ştiţi că n-aveţi voie!, e interzis! Părinţii voştrii *ştie* ?

– Nu, dar îi anunţăm acu’**.** Mutule, e rându’ tău azi la molecular, dă o trâmbiţă babacilor!

– A cui a fost ideea cu dinamita?

– Nu-i dinamită, bă, poliţie, e petardă!

– Cu ce se ocupă tatăl dumneavoastră, tinere?

– Moşu’ meu e homosexual…

– … ?!

– …adică le-o trage-n cur la poliţai, ha-ha-ha! Ai auzit de clanu’ lu’ Făsenete?

– Da, să trăiţi! Scoate, sergent, dictafonu’, să înregistrăm procesu’-verbal. Că mâncăm o pîine din mâna la domnii ăştia. Zi acolo c-au crezut că-i pocnitoare, i-au băgat-o-n bijboacă involuntar…

Dinu scoase pistolul şi trase. Poliţistul căzu. Grupul se răsfiră, descoperind o masă de carne însângerată. Căpitanul Dinu trase din nou, şi alt poliţist se prăbuşi ca un sac.

– Să-mi bag…

Tânărul cu cercel în nara stângă se îndoi de mijloc, holbându-se la propriul său sânge care uda aleea. Căzu aşa, îndoit. Al treilea poliţist şi cel din clanul Făsănete nu apucară să tragă şi muşcară şi ei asfaltul.

– Nu există Bine şi Rău, băieţi, numai gânduri şi interese diferite, rosti căpitanul Dinu, şi-i doborî şi pe ceilalţi. Se aplecă şi culese încărcătoarele morţilor. Porni mai departe fără să privească înapoi. O maşină luxoasă opri în capătul aleii. Un glas cunoscut răsună într-un difuzor:

– Căpitan Dinu Taleirand, predă-te! Nu mai fă pă nebunu’!

– Fiecare om se crede îndreptăţit să facă ceea ce face, maior Pernă. Aşa că ai dreptul să te aperi.

Ochi cu grijă rezervorul maşinii şi trase. Explozia azvârli capota cât-colo, flăcările prinseră a mistui vehiculul. Din spate se auziră împuşcături şi câteva gloanţe trecură pe lângă Dinu. El se întoarse, îşi scoase gluga. Un grup se împrăştie în capătul aleii. “Mânca-ţi-aş, e d’al nostru!!”, ţipă o voce.

– N-am fost niciodată “d’al vostru”, dobitocule. Trase, omul de după colţul blocului se prăbuşi cu un glonţ în frunte. Căpitanul introduse un nou încărcător lung în crosa pistolului, mergând agale pe mijlocul aleii. Alte gloanţe piuiră. Păşind fără grabă, Dinu slobozi trei focuri, trei siluete se prăbuşiră lângă pubelă.

– Cine te-a supărat, gagiule? se văicări o voce, şi urmă o rafală de armă automată.

– Nu există Bine şi Rău, fiecare om se crede îndreptăţit să facă ceea ce face, rosti clar Dinu, şi trase. Arma automată căzu, Dinu mai trase o dată, căzu şi trăgătorul din spatele copacului. Ochii morţi cătau în lungul aleii cu o eternă uimire.

Dinu continua să înainteze. O bubuitură colosală, şi piramida hotelului Tutankamon prinse a se frământa în zarea Bucureştiului, lăbărţându-se-n forme deşucheate ca o tinichea dansatoare. Dinspre Voluntari se înălţa încet o ciupercă de foc şi fum. Noi bubuituri se rostogoliră peste oraş. Vacarmul sirenelor aproape că acoperea împuşcăturile şi ţiuitul gloanţelor. Bulevardul. Pistolul bubui de două ori – doi oameni scăpară armele, se împleticiră, se rostogoliră pe asfalt. Soarele străbătea, când şi când, palele de fum ale incendiilor. Alături de căpitanul Dinu, Andreea călca hotărâtă purtând un sac cu grenade.